

I. CADRUL DE REZOLUȚIE

1. Care este rolul Comitetului unic de rezoluție (SRB)?

SRB este autoritatea de rezoluție pentru bănci semnificative și alte grupuri transfrontaliere din cadrul uniunii bancare. Împreună cu autoritățile naționale de rezoluție (ANR), acesta formează Mecanismul unic de rezoluție (MUR). ANR-urile joacă un rol-cheie în cadrul uniunii bancare.

Misiunea SRB este de a asigura rezoluția ordonată a băncilor în curs de a intra în dificultate, cu un impact minim asupra economiei reale și asupra finanțelor publice ale statelor membre care participă la uniunea bancară.

SRB este autoritatea de rezoluție pentru:

- ▶ băncile care sunt considerate semnificative sau în legătură cu care Banca Centrală Europeană a decis să-și exercite direct toate prerogativele de supraveghere relevante; și
- ▶ alte grupuri transfrontaliere, în cadrul cărora banca-mamă și cel puțin o sucursală sunt stabilite în două state membre diferite care participă la uniunea bancară.

Numărul băncilor care intră sub incidența directă a SRB se va schimba fără îndoială de-a lungul timpului, pe măsură ce sunt înființate noi bănci, iar băncile existente ies de pe piață. Lista băncilor care intră sub incidența SRB este publicată pe site-ul SRB.

2. Ce este mecanismul unic de rezoluție?

MUR este responsabil pentru rezoluția tuturor băncilor din statele care participă la uniunea bancară.

MUR este unul dintre pilonii uniunii bancare, împreună cu mecanismul unic de supraveghere (MUS). Începând din ianuarie 2016, în cadrul MUR, puterea de decizie centralizată cu privire la rezoluție a fost încredințată SRB, ale cărui prerogative rezultă atât din Directiva privind redresarea și rezoluția instituțiilor bancare (Directiva 2014/59/UE – BRRD), cât și din Regulamentul privind mecanismul unic de rezoluție [Regulamentul (UE) nr. 806/2014 – SRMR].

3. Ce este BRRD?

Obiectivul Directivei privind redresarea și rezoluția instituțiilor bancare (BRRD) este ca băncile în curs de a intra în dificultate să poată fi supuse procesului de rezoluție în mod ordonat, fără perturbarea sistemului financiar sau a economiei reale, totodată cu reducerea la minim a costurilor suportate de contribuabili.

În general, BRRD reglementează patru aspecte-cheie: (i) planificarea redresării și a rezoluției; (ii) măsurile de intervenție timpurie adoptate de supraveghetor; (iii) aplicarea instrumentelor și a competențelor de rezoluție în cazul intrării reale în dificultate a unei bănci; și, nu în ultimul rând, (iv) cooperarea și coordonarea dintre autoritățile naționale.

4. Ce este Regulamentul MUR? Ce se poate spune despre relația cu MUS?

Regulamentul MUR a fost adoptat în iulie 2014 cu scopul de a crea un cadru decizional integrat pentru rezoluție în uniunea bancară, în completarea MUS, care urmărește un obiectiv similar în ceea ce privește supravegherea. SRB colaborează strâns cu ANR-urile.

ANR-urile sunt autoritățile de rezoluție ale statelor membre care participă la uniunea bancară. Acestea sunt împuternicite să pună în aplicare schemele de rezoluție adoptate de SRB.

SRB și ANR-urile cooperează îndeaproape cu MUS, cu Comisia Europeană (CE), cu Consiliul Uniunii Europene, cu Parlamentul European, dar și cu alte autorități europene și internaționale.

5. Care sunt rolurile autorităților naționale de rezoluție în cadrul MUR?

ANR-urile sunt direct responsabile de toate băncile care nu se află sub incidența directă a SRB. Totuși, atunci când trebuie asigurată aplicarea consecventă a unor standarde ridicate în materie de rezoluție, SRB poate decide să-și exercite direct toate competențele în ceea ce privește băncile care, inițial, intrau sub incidența unui ANR sau un ANR poate solicita SRB să procedeze astfel.

SRMR prevede că SRB este responsabil de funcționarea eficientă și consecventă a MUR. SRB poate emite instrucțiuni generale pentru ANR-uri și poate emite avertismente către un ANR în cazul în care SRB consideră că o decizie pe care ANR-ul intenționează să o adopte nu respectă SRMR sau instrucțiunile generale ale SRB.

Mai mult, dacă pentru o măsură de rezoluție din partea unui ANR este necesară utilizarea Fondului unic de rezoluție (FUR), SRB este responsabil de adoptarea schemei de rezoluție pentru banca respectivă.

De asemenea, ANR-urile au un rol important în guvernarea MUR. În cazul în care o bancă aflată sub incidența SRB întrunește condițiile pentru rezoluție, sesiunea executivă a SRB, în care sunt reprezentate SRB și ANR-ul (ANR-urile) relevant(e), va adopta o schemă de rezoluție, iar ANR-ul (ANR-urile) relevant(e) va (vor) pune în aplicare schema.

6. Ce este o rezoluție bancară?

Rezoluția înseamnă restructurarea unei bănci de către o autoritate de rezoluție, prin utilizarea instrumentelor de rezoluție, în scopul garantării interesului public, inclusiv a continuității funcțiilor critice ale băncii, a stabilității financiare și a unor costuri minime pentru contribuabili.

Băncile oferă servicii esențiale cetățenilor, companiilor și economiei, în general, având în vedere rolul intermediar critic pe care îl joacă băncile în economiile noastre, dificultățile financiare dintr-o bancă trebuie rezolvate în mod ordonat, rapid și eficient, evitând perturbarea necorespunzătoare a activității bancare și a restului sistemului financiar, precum și a economiei reale. Datorită acestui rol vital pe care îl joacă băncile și în lipsa unor regimuri eficiente în materie de rezoluție, în trecut, autoritățile au considerat deseori necesar să folosească banii contribuabililor pentru a restabili încrederea în sistemul bancar și a evita daune sistemice mai ample.

O măsură de rezoluție trebuie luată doar atunci când acest lucru este considerat necesar în interes public și doar atunci când lichidarea băncii prin procedura normală de insolvență nu ar îndeplini în aceeași măsură obiectivele rezoluției enunțate în BRRD. În astfel de cazuri se utilizează

instrumente de rezoluție pentru a interveni în situația unei bănci în curs de a intra în dificultate, cu scopul de a asigura continuitatea funcțiilor financiare și economice critice ale acesteia, reducând la minimum impactul intrării în dificultate a băncii asupra economiei și a sistemului financiar. Regimul de rezoluție garantează faptul că pierderile unei bănci în curs de a intra în dificultate vor fi suportate de acționarii și creditorii acesteia, nu de către contribuabili.

Există patru instrumente de rezoluție:

- ▶ **Vânzarea activității** - permite înstrăinarea totală sau parțială a activelor, pasivelor și/sau acțiunilor unei entități către un cumpărător privat;
- ▶ **Bancă-punte** – activele, pasivele și/sau acțiunile sunt transferate integral sau parțial unei entități controlate cu caracter temporar;
- ▶ **Separarea activelor** – activele pot fi transferate într-un vehicul de gestionare a activelor;
- ▶ **Recapitalizarea internă** – capitalul propriu și datoriile pot fi reduse și convertite, sarcina căzând asupra acționarilor și creditorilor unei bănci, nu asupra cetățenilor.

7. Ce condiții trebuie îndeplinite pentru ca o entitate să fie supusă rezoluției?

Rezoluția unei bănci se produce atunci când autoritățile relevante stabilesc că:

- ▶ banca este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate (FOLTF);
- ▶ nu există măsuri de supraveghere sau la nivelul sectorului privat care să poată restabili viabilitatea băncii într-un termen rezonabil; și
- ▶ rezoluția este necesară în interes public, adică obiectivele rezoluției nu ar fi atinse în aceeași măsură dacă banca ar fi lichidată prin procedura normală de insolvență.

8. Cine este responsabil pentru a stabili dacă respectivele condiții sunt îndeplinite și care sunt consecințele unei astfel de decizii?

În cazul uniunii bancare, încadrarea „FOLTF” se stabilește de către BCE (după consultarea cu SRB). SRB poate stabili, de asemenea, încadrarea unei bănci ca bancă FOLTF dacă aduce la cunoștința BCE acest lucru, iar BCE nu a reacționat în acest sens în decurs de trei zile (articolul 18 din SRMR).

SRB stabilește dacă există măsuri alternative prin care să se evite intrarea în dificultate și dacă rezoluția este necesară în interes public.

SRB este autoritatea care se ocupă de evaluarea interesului public. Dacă nu este îndeplinită această condiție, intrarea în dificultate va fi abordată la nivel național de autoritățile care se ocupă de procedura normală de insolvență.

9. Care este diferența între rezoluția bancară și procedura normală de insolvență?

Obiectivul general al regimului de rezoluție al BRRD constă în asigurarea rezoluției rapide a unei bănci, cu risc minim pentru stabilitatea financiară. El ar trebui atins fără un impact negativ asupra economiei reale și fără a fi nevoie să se cheltuiască bani publici pentru stabilizarea unei bănci în curs de a intra în dificultate (adică, recapitalizare internă, nu externă). Obiectivele rezoluției sunt mult mai ample decât obiectivele procedurii normale de insolvență, care se axează de regulă pe interesele creditorilor și pe maximizarea valorii activului insolvenței. Regimul de rezoluție vizează asigurarea stabilității financiare globale. În acest context, autoritatea de rezoluție ar căuta, de

asemenea, să se asigure că niciun creditor nu ar fi dezavantajat în procesul de rezoluție, față de procedura de insolvență (testul „niciun creditor nu este dezavantajat”).

10. Procedura normală de insolvență pentru bănci este armonizată la nivelul UE?

Procedura de insolvență nu a fost armonizată la nivelul UE. La nivel național sunt prevăzute proceduri și obiective diferite.

11. Care sunt obiectivele urmărite în cazul unei rezoluții bancare, care stau la baza analizei în urma căreia autoritatea de rezoluție stabilește dacă o rezoluție este în interes public?

Atunci când aplică instrumentele de rezoluție și exercită competențele de rezoluție, SRB și, dacă este cazul, ANR-urile țin cont de obiectivele rezoluției și aleg instrumentul (instrumentele) de rezoluție și competențele de rezoluție cele mai adecvate pentru atingerea obiectivelor rezoluției.

BRRD și SRMR stabilesc următoarele obiective ale rezoluției:

- ▶ **asigurarea continuității funcțiilor esențiale;** SRB identifică dacă banca îndeplinește o funcție esențială care, dacă este întreruptă, ar putea avea un impact negativ asupra economiei reale și a stabilității financiare. În acest caz, SRB stabilește măsura de rezoluție și instrumentul de rezoluție prin care acestea pot fi păstrate în mod eficace.
- ▶ **evitarea unor efecte adverse semnificative asupra stabilității financiare,** în special prin prevenirea contagiunii, inclusiv asupra infrastructurilor pieței, și prin menținerea disciplinei pe piață. Astfel de efecte se referă în principal la o situație în care sistemul financiar este efectiv sau posibil expus unei perturbații care poate genera dificultate financiară susceptibilă de a pune în pericol funcționarea ordonată, eficiența și integritatea pieței interne ori economia sau sistemul financiar al unuia sau mai multor state membre, ori al Uniunii în ansamblu.
- ▶ **protejarea fondurilor publice** prin reducerea la minim a recurgerii la sprijinul financiar public extraordinar;
- ▶ **protejarea deponenților** care intră sub incidența Directivei privind sistemul de garantare a depozitelor (DGSD) și a investitorilor care intră sub incidența Directivei privind sistemul de compensare pentru investitori;
- ▶ **protejarea fondurilor și a activelor clienților.**

Atunci când urmăresc obiectivele rezoluției, SRB, împreună cu ANR-urile, va încerca să reducă la minimum costul rezoluției și să evite distrugerea valorii, cu excepția cazului în care acest lucru este necesar pentru a atinge obiectivele rezoluției.

Aceste obiective ale rezoluției au importanță egală, iar autoritățile de rezoluție trebuie să le echilibreze, după caz, în funcție de natura și de circumstanțele fiecărui caz.

Pentru a pune în aplicare o măsură de rezoluție, autoritatea de rezoluție trebuie să considere că măsura de rezoluție propusă pentru banca în cauză este o opțiune mai bună pentru a atinge obiectivele rezoluției decât lichidarea entității prin procedura normală de insolvență [articolul 18 alineatul (5) din SRMR și, de asemenea, articolul 32 alineatul (5) din BRRD].

12. Care este diferența dintre recapitalizarea internă și cea externă?

Recapitalizările externe se referă la o situație în care alte persoane decât acționarii și creditorii, precum guvernul, salvează o societate comercială (de exemplu o bancă) injectând bani pentru

a preveni consecințele negative asupra sistemului financiar sau a economiei, care ar rezulta din intrarea în dificultate a societății respective.

O „recapitalizare internă”, pe de altă parte, se produce atunci când acționarii și creditorii unei societăți suportă pierderile prin anularea unei părți din datorii sau prin transformarea unei părți din datorii în capitaluri proprii. Aceasta asigură abordarea corespunzătoare a hazardului moral și evită utilizarea banilor contribuabililor.

În același timp, autoritatea de rezoluție încearcă să se asigure că niciun creditor nu ar fi dezavantajat în procesul de rezoluție, față de procedura de insolvență (testul „niciun creditor nu este dezavantajat”).

13. Care sunt regulile generale care reglementează rezoluția?

- ▶ acționarii unei instituții trebuie să suporte primele pierderi;
- ▶ creditorii din aceeași categorie sunt tratați în mod echitabil, dacă nu se prevede altfel în SRMR/BRRD;
- ▶ niciun creditor nu suportă pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat dacă banca ar fi fost lichidată prin procedura normală de insolvență;
- ▶ creditorii instituției vor suporta pierderile după acționari, în funcție de prioritatea creanțelor lor prin procedura normală de insolvență, dacă nu se prevede altfel în mod expres în SRMR/BRRD;
- ▶ conducerea și conducerea superioară a instituției trebuie înlocuite, cu excepția cazului în care menținerea acestora este necesară pentru a atinge obiectivele rezoluției;
- ▶ persoanele fizice și juridice sunt trase la răspundere în temeiul dreptului intern civil sau penal, pentru responsabilitatea lor legată de intrarea în dificultate a unei instituții aflate în rezoluție;
- ▶ depozitele acoperite sunt pe deplin protejate. Conform Directivei privind sistemul de garantare a depozitelor, valoarea de 100 000 de euro reprezintă un nivel adecvat de protecție care ar trebui menținut. Depozitele sunt acoperite pentru fiecare deponent și pentru fiecare bancă. Aceasta înseamnă că limita de 100 000 de euro se aplică tuturor conturilor agregate de la aceeași bancă. Deponenții trebuie informați că depozitele deținute sub denumiri de marcă diferite ale aceleiași bănci nu sunt acoperite separat. Însă depozitele deținute de același deponent în bănci diferite beneficiază toate de protecție separată.

14. Care este procesul de decizie pentru ca o entitate să intre în rezoluție?

Atunci când SRB decide că o bancă întrunește condițiile pentru rezoluție, SRB va adopta o schemă de rezoluție care va stabili ce instrument(e) de rezoluție trebuie aplicat(e) și, dacă este necesar, dacă se va folosi Fondul unic de rezoluție.

Atunci când măsura de rezoluție implică utilizarea Fondului unic de rezoluție sau acordarea de ajutoare de stat, schema de rezoluție se adoptă după ce Comisia Europeană a adoptat o decizie privind compatibilitatea sau compatibilitatea condiționată a ajutorului respectiv cu piața internă. ANR-urile competente sunt implicate îndeaproape în pregătirea și adoptarea schemei de rezoluție.

După ce SRB adoptă o schemă de rezoluție, o trimite Comisiei Europene. Schema poate intra în vigoare doar dacă Comisia Europeană sau Consiliul Uniunii Europene (Consiliul) nu exprimă nicio obiecție în termen de 24 de ore. În cazul în care Comisia Europeană aprobă schema, aceasta intră

în vigoare. În cazul în care Comisia Europeană obiectează însă cu privire la anumite aspecte ale schemei, SRB o modifică în consecință, după care aceasta este aprobată și intră în vigoare.

Alternativ, Comisia Europeană poate propune Consiliului Uniunii Europene să obiecteze în ceea ce privește schema, fie fiindcă nu există un interes public, fie pentru a solicita o modificare substanțială în ceea ce privește utilizarea Fondului unic de rezoluție. În cazul în care Consiliul Uniunii Europene obiectează în ceea ce privește schema, deoarece aceasta nu este de interes public, banca va fi lichidată în mod corespunzător, conform dreptului intern. În cazul în care Consiliul Uniunii Europene aprobă modificarea în ceea ce privește utilizarea Fondului unic de rezoluție, SRB modifică schema în consecință, după care aceasta este aprobată și intră în vigoare. În cazul în care Consiliul Uniunii Europene respinge propunerea Comisiei Europene, schema intră în vigoare în forma sa inițială.

ANR-urile relevante vor lua măsurile necesare pentru punerea în aplicare a schemei de rezoluție. SRB va monitoriza punerea în aplicare a schemei de rezoluție de către ANR-urile relevante la nivel național și, în cazul în care un ANR nu respectă schema de rezoluție, SRB poate adresa un ordin direct băncii aflate în rezoluție.

15. Care sunt competențele generale ale SRB și ale ANR-urilor pentru aplicarea instrumentelor de rezoluție?

La articolul 63 din BRRD este prevăzută o listă a competențelor generale de care au nevoie autoritățile de rezoluție pentru aplicarea instrumentelor de rezoluție. „Competențele-cheie” minime, în temeiul BRRD, sunt următoarele:

- ▶ Accesarea informațiilor pentru pregătirea măsurilor de rezoluție.
- ▶ Preluarea controlului asupra unei bănci aflate în rezoluție, inclusiv competența de a înlocui conducerea.
- ▶ Exercițarea drepturilor și a competențelor conferite acționarilor și organului de conducere.
- ▶ Transferul de acțiuni, drepturi, active sau pasive.
- ▶ Ajustarea scadenței pasivelor eligibile, transformarea lor în acțiuni sau reducerea valorii contabile a principalului.
- ▶ Anularea sau reducerea valorii nominale a acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate.

16. Ce este fondul unic de rezoluție?

Acordurile de finanțare a rezoluției sunt necesare în ultimă instanță, după ce mai întâi acționarii și creditorii au suportat pierderile. Fondul unic de rezoluție a fost creat special în acest scop. SRB deține și administrează Fondul unic de rezoluție. SRB poate folosi Fondul unic de rezoluție doar în scopul asigurării aplicării eficiente a instrumentelor de rezoluție și al exercitării competențelor de rezoluție. SRB poate folosi Fondul unic de rezoluție pentru a acoperi pierderile sau pentru a recapitaliza entitatea, odată ce contribuția acționarilor și a creditorilor băncii la absorbția pierderilor sau la recapitalizare a fost de cel puțin 8% din totalul pasivelor băncii, inclusiv fondurile proprii. Fondul unic de rezoluție este compus din compartimente naționale pentru o perioadă de tranziție de opt ani, înainte de a deveni pe deplin mutualizat. Valoarea fondurilor se acumulează în timp, contribuțiile din partea sectorului bancar fiind colectate la nivel național de către ANR-uri.

Fondul unic de rezoluție are un nivel-țintă de cel puțin 1 % din valoarea depozitelor acoperite ale tuturor instituțiilor de credit din cadrul uniunii bancare până la 31 decembrie 2023. Începând din iulie 2016, a fost colectată o sumă totală de 10,8 miliarde de euro cu titlu de contribuții de la

aproape 4 000 de instituții. Dimensiunea vizată a Fondului unic de rezoluție este dinamică și se va schimba în funcție de cuantumul depozitelor acoperite.

II. PLANIFICAREA REZOLUȚIEI

Una dintre principalele sarcini ale SRB constă în planificarea rezoluției băncilor, pentru a le asigura posibilitatea de rezoluție. Scopul planificării rezoluției constă în:

- ▶ obținerea de informații cuprinzătoare privind băncile și funcțiile critice ale acestora;
- ▶ identificarea și soluționarea oricăror impedimente ce amenință posibilitatea lor de rezoluție și
- ▶ pregătirea băncilor pentru rezoluție, dacă este necesar.

Procesul de planificare a rezoluției se reflectă în capitolele unui plan de rezoluție:

A. ANALIZA STRATEGICĂ A AFACERII

Ca prim pas, se realizează o prezentare detaliată a băncii. Prezentarea descrie structura băncii, poziția financiară, modelul de afaceri, funcțiile critice, principalele linii de activitate, interdependențele interne și externe și sistemele și infrastructura esențiale.

B. STRATEGIA DE REZOLUȚIE PREFERATĂ

În continuare, se evaluează dacă, în cazul intrării în dificultate a unei bănci, cea mai bună modalitate de a atinge obiectivele rezoluției este prin lichidarea băncii prin procedura normală de insolvență sau prin rezoluția acesteia. În acest ultim caz, se elaborează strategia de rezoluție preferată, care include utilizarea instrumentelor și a competențelor de rezoluție adecvate.

C. CONTINUITATEA FINANCIARĂ ȘI OPERAȚIONALĂ ÎN CAZUL REZOLUȚIEI

După stabilirea strategiei de rezoluție, se evaluează cerințele financiare și operaționale pentru asigurarea continuității în procesul de rezoluție, astfel încât să se atingă obiectivele rezoluției.

D. PLANUL DE INFORMARE ȘI COMUNICARE

Această etapă descrie măsurile și procedurile operaționale necesare pentru a le furniza autorităților de rezoluție toate informațiile necesare și măsurile privind sistemele informatice de gestiune, care vor furniza informații actualizate, exacte și la timp, împreună cu strategia de comunicare și cu planul de rezoluție.

E. CONCLUZIILE EVALUĂRII POSIBILITĂȚII DE REZOLUȚIE

În această etapă se evaluează dacă există impedimente în calea lichidării prin procedura normală de insolvență sau rezoluția unei bănci. Când lichidarea sau rezoluția nu este posibilă, sunt identificate măsuri corespunzătoare de soluționare a acestor impedimente.

F. OPINIA BĂNCII ÎN CEEA CE PRIVEȘTE PLANUL DE REZOLUȚIE

Banca are dreptul de a-și prezenta opinia în ceea ce privește planul de rezoluție. Opinia băncii face parte din planul de rezoluție. Planul de rezoluție este revizuit și, când este necesar, actualizat cel puțin anual și după orice schimbări substanțiale în ceea ce privește banca.

Pentru mai multe informații, vă rugăm să citiți Prezentarea introductivă a SRB privind planificarea rezoluției.

III. INSTRUMENTELE DE REZOLUȚIE

A) INSTRUMENTUL DE RECAPITALIZARE INTERNĂ

1. Ce este instrumentul de recapitalizare internă?

În cadrul recapitalizării interne, pierderile sunt imputate proprietarilor și creditorilor unei bănci în curs de a intra în dificultate. Instrumentul de recapitalizare internă asigură absorbția pierderilor, fie prin transformarea pasivului într-un instrument de fonduri proprii de bază, precum o acțiune, fie prin reducerea principalului pasivelor.

Recapitalizarea internă este un instrument-cheie de rezoluție în cadrul UE de rezoluție bancară. Aceasta permite reducerea datoriilor unei bănci față de creditorii săi sau transformarea lor în capital propriu.

Luând în considerare modul în care acționarii și creditorii ar suporta pierderile dacă o bancă ar fi supusă procedurii normale de insolvență, recapitalizarea internă reduce valoarea pasivelor unei bănci aflate într-o situație de dificultate. Prin aceasta, se evită situația în care contribuabilii sunt obligați să asigure fonduri pentru a acoperi pierderi și a recapitaliza banca.

Instrumentul de recapitalizare internă poate fi folosit pentru:

- ▶ recapitalizarea unei instituții care îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție într-o măsură suficientă pentru a restabili capacitatea acesteia de a se conforma condițiilor de autorizare și, astfel, de a-și desfășura în continuare activitățile pentru care este autorizată, precum și pentru a menține încrederea pieței în instituție sau
- ▶ conversia în titluri de capital sau reducerea valorii principalului creanțelor sau al instrumentelor de datorie care ar fi transferate către o instituție-punte (pentru a furniza capital pentru respectiva instituție-punte) sau care ar fi transferate în cadrul instrumentului de vânzare a activității sau al instrumentului de separare a activelor.

Domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă

SRMR/BRRD prevede că instrumentul de recapitalizare internă poate fi aplicat pentru toate pasivele care nu sunt excluse în mod expres din domeniul de aplicare al recapitalizării interne. O excludere-cheie se aplică depozitelor acoperite, mai exact al depozitelor în valoare de până la cuantumul acoperit de un sistem de garantare a depozitelor (SGD). Acesta este motivul pentru care depozitele acoperite sunt în siguranță în cadrul procesului de rezoluție.

Sunt excluse în mod expres următoarele pasive:

- ▶ depozitele acoperite, datoriile aferente deținerii de active sau de lichidități aparținând clienților, atunci când clientul este protejat în baza legislației aplicabile privind insolvența;
- ▶ datoriile ce rezultă dintr-o relație fiduciară, atunci când beneficiarul este protejat în baza legislației aplicabile;
- ▶ datoriile față de alte instituții financiare (aflate în afara grupului instituției aflate în rezoluție), cu o scadență inițială mai mică de șapte zile;
- ▶ datoriile cu o scadență reziduală mai mică de șapte zile față de sistemele de plăți sau de decontare a titlurilor de valoare sau participanților la acestea;

- ▶ remunerațiile sau beneficiile angajaților (în afara remunerației variabile);
- ▶ datoriile către creditori comerciali aferente furnizării de produse sau servicii critice;
- ▶ datoriile către autorități fiscale și autorități de asigurări sociale, care sunt considerate creanțe privilegiate în baza legii;
- ▶ contribuțiile datorate către sistemele de garantare a depozitelor; și
- ▶ datoriile în măsura în care sunt garantate, inclusiv obligațiunile garantate și pasivele de tipul instrumentelor de hedging ale emitentului obligațiunii garantate.

Pe lângă lista pasivelor excluse de mai sus, SRMR/BRRD prevede că, în circumstanțe excepționale, autoritatea de rezoluție poate exclude integral sau parțial de la recapitalizarea internă anumite pasive, atunci când:

- ▶ nu este posibilă recapitalizarea internă a pasivului într-un termen rezonabil; sau
- ▶ excluderea este necesară și proporțională pentru a asigura continuitatea funcțiilor critice și a liniilor principale de activitate sau
- ▶ excluderea este necesară și proporțională pentru a evita o contagiune pe scară largă, care ar afecta funcționarea piețelor financiare, în special în ceea ce privește depozitele deținute de persoane fizice și de microîntreprinderi, întreprinderi mici și mijlocii sau
- ▶ recapitalizarea internă a datoriei ar duce la pierderi mai mari pentru alți creditori decât în cazul în care nu ar avea loc recapitalizarea internă respectivă.

B) INSTRUMENTUL DE VÂNZARE A ACTIVITĂȚII

1. Ce este instrumentul de vânzare a activității?

Instrumentul de vânzare a activității permite autorităților de rezoluție să vândă instituția (sau părți ale activității acesteia) unui sau mai multor cumpărători, fără aprobarea acționarilor. Autoritatea de rezoluție poate transfera acțiuni sau alte instrumente de proprietate emise de o instituție aflată în rezoluție, precum și toate activele, drepturile sau pasivele sau oricare dintre acestea în cazul unei instituții aflate în rezoluție, către un cumpărător care nu este o instituție-punte. Instrumentul de vânzare a activității poate fi aplicat individual sau în combinație cu alte instrumente. Ca și în cazul tuturor instrumentelor de rezoluție, utilizarea sa trebuie să promoveze obiectivele rezoluției.

2. Ce se întâmplă cu entitatea rămasă în cazul unei vânzări parțiale a activității?

Când instrumentul de vânzare a activității se folosește pentru a transfera părți de active, drepturi și pasive, entitatea reziduală este lichidată prin procedura normală de insolvență. Această acțiune trebuie efectuată într-un termen rezonabil.

C) INSTRUMENTUL INSTITUȚIEI-PUNTE

1. Ce este instrumentul instituției-punte?

Instrumentul instituției-punte vizează înființarea unei bănci care poate fi cedată (păstrându-se astfel funcțiile esențiale ale unei bănci în curs de a intra în dificultate) și separarea ei de restul. Instrumentul instituției-punte poate fi aplicat pentru a menține funcțiile esențiale ale băncii, în același timp căutând un cumpărător terț.

Instrumentul permite transferul (i) instrumentelor de proprietate emise de una sau mai multe instituții aflate în rezoluție sau (ii) al tuturor activelor, drepturilor sau pasivelor sau al oricăruia dintre acestea ale uneia sau ale mai multor instituții aflate în rezoluție către o instituție-punte.

Se creează o instituție-punte temporară (numită și bancă-punte) și, pentru o perioadă de cel mult doi ani, vor fi menținute funcțiile critice până când se poate realiza vânzarea către un cumpărător privat. Orice parte reziduală a băncii care nu a fost vândută va fi apoi lichidată în mod ordonat.

2. Cine va fi proprietarul instituției-punte?

Instituția-punte este deținută integral sau parțial de una sau mai multe autorități publice și este controlată de autoritatea de rezoluție.

D) INSTRUMENTUL DE SEPARARE A ACTIVELOR - VEHICULUL DE GESTIONARE A ACTIVELOR

1. Ce este instrumentul de separare a activelor?

Instrumentul de separare a activelor se folosește pentru a transfera active și pasive către un vehicul separat de gestionare a activelor. El este creat temporar pentru a primi activele, drepturile și pasivele uneia sau mai multor instituții aflate în rezoluție sau ale unei instituții-punte. Acestea sunt gestionate de vehiculul de gestionare a activelor cu scopul de a le maximiza valoarea pentru o eventuală vânzare sau pentru o lichidare ordonată.

Instrumentul de separare a activelor trebuie aplicat întotdeauna împreună cu un alt instrument de rezoluție (vânzarea activității, instituția-punte și/sau recapitalizarea internă).

2. Cine va fi proprietarul vehiculului de gestionare a activelor?

Vehiculul de gestionare a activelor este deținut integral sau parțial de una sau mai multe autorități publice, care pot include autoritatea de rezoluție sau mecanismul de finanțare a rezoluției.

În conformitate cu competențele generale de rezoluție ale autorității de rezoluție în ceea ce privește preluarea drepturilor acționarilor, transferul se poate realiza fără consimțământul acționarilor instituției aflate în rezoluție sau al altor terți și fără a respecta vreo cerință procedurală conform dreptului societăților comerciale sau dreptului titlurilor de valoare.

Vehiculul de gestionare a activelor ar trebui să acționeze sub controlul autorității de rezoluție și sub rezerva următoarelor dispoziții: (i) autoritatea de rezoluție aprobă conținutul documentelor de constituire ale vehiculului de gestionare a activelor; (ii) autoritatea de rezoluție desemnează sau aprobă organismul de conducere a vehiculului de gestionare a activelor; (iii) autoritatea de rezoluție aprobă remunerația membrilor organismului de conducere și stabilește responsabilitățile acestora; și (iv) autoritatea de rezoluție aprobă strategia și profilul de risc al vehiculului de gestionare a activelor.

3. Ce tip de active vor fi transferate către vehiculul de gestionare a activelor?

Articolul 42 alineatul (5) din BRRD prevede că autoritatea de rezoluție poate exercita competența de separare a activelor pentru a transfera active, drepturi și pasive doar într-unul din următoarele trei cazuri:

1. Piața acestor active este de așa natură încât lichidarea lor prin procedura normală de insolvență ar putea avea un efect negativ asupra uneia sau mai multor piețe financiare.

2. Transferul este necesar pentru a asigura funcționarea corespunzătoare a instituției aflate în rezoluție sau a instituției-punte.
3. Transferul este necesar pentru maximizarea încasărilor ca urmare a lichidării.

4. Cum va fi finanțat vehiculul de gestionare a activelor?

Structura de finanțare a vehiculului de gestionare a activelor depinde de valoarea și caracteristicile activelor transferate. Dacă se combină cu instrumentul de recapitalizare internă, valoarea recapitalizării interne trebuie să ia în considerare o estimare prudentă a nevoilor de capital ale unui vehicul de gestionare a activelor. Orice contraprestație plătită de vehiculul de gestionare a activelor în ceea ce privește activele, drepturile sau pasivele transferate direct de la instituția aflată în rezoluție poate fi plătită sub forma datoriilor emise de vehiculul de gestionare a activelor.

